

Yttrande från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (omarbetning)

[COM(2016) 270 *final* – 2016/0133(COD)],

om Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om Europeiska unionens asylbyrå och om upphävande av förordning (EU) nr 439/2010

[COM(2016) 271 *final* – 2016/0131(COD)],

och om Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av förordning (EU) nr 604/2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat, för identifiering av tredjelandsmedborgare eller statslösa personer som vistas olagligt, och för när medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter och Europol begär jämförelser med Eurodacuppgifter för brottsbekämpande ändamål (omarbetning)

[COM(2016) 272 *final* – 2016/0132(COD)]

(2017/C 034/24)

Föredragande: **José Antonio MORENO DÍAZ**

Remiss	Europeiska unionens råd, 15.6.2016
Rättslig grund	Artikel 304 i fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt [COM(2016) 270 <i>final</i> – 2016/0133(COD)], [COM(2016) 271 <i>final</i> – 2016/0131(COD)], [COM(2016) 272 <i>final</i> – 2016/0132(COD)]
Ansvarig facksektion	Facksektionen för sysselsättning, sociala frågor och medborgarna
Antagande av facksektionen	27.9.2016
Antagande vid plenarsessionen	19.10.2016
Plenarsession nr	520
Resultat av omröstningen (för/emot/nedlagda röster)	215/1/4

1. Slutsatser

1.1 EESK anser att det krävs en effektiv reform av det gemensamma europeiska asylsystemet (Ceas), samtidigt som de lagliga vägarna för inresa i Europeiska unionen måste förbättras med avseende på respekt för rättigheterna för personer som är utsatta för förföljelse.

1.2 I linje med detta bör det föreslås ett gemensamt och obligatoriskt system för EU:s samtliga medlemsstater för att samordna medlemsstaternas lagstiftning eller, om sådan inte finns, att åtminstone införa ett gemensamt system för ömsesidigt erkännande av beslut i asylärenden mellan samtliga EU:s medlemsstater som skulle göra det möjligt att skapa ett fungerande gemensamt europeiskt asylsystem (Ceas).

1.3 EESK ser under alla omständigheter positivt på förslaget att förbättra och påskynda förfarandena för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig i syfte att öka effektiviteten, men anser också att skyddsbestämmelserna bör förtydligas och införlivas med förfarandefrågorna, liksom individuell behandling av ansökningar, bibehållande av klausulerna om frivilligt ansvar och av den tidsgräns då en medlemsstats ansvar upphör, de sökandes rättigheter och begränsningen av den korregerande tilldelningsmekanismen.

1.4 Det är nödvändigt att säkerställa samstämmigheten mellan de bestämmelser som föreslås i förordningen och de bestämmelser som redan finns på detta område samt de relaterade åtgärder som kommissionen planerar att genomföra som ett led i den genomgripande förändringen av det gemensamma europeiska asylsystemet, och även samstämmigheten med övrig EU-politik.

1.5 Samtliga medlemsstater bör ansvara för att tillhandahålla den sökande detaljerad och uppdaterad information om de förfaranden som Dublinsystemet ligger till grund för i enlighet med kraven i artikel 4.

1.6 Man måste se till att proportionalitetsprincipen följs för att upprätthålla systemets hållbarhet i praktiken när det gäller de sökandes möjlighet att snabbt få tillgång till asylförfarandet och medlemsstaternas förvaltningars förmåga att genomföra systemet.

2. Bakgrund

2.1 Den 6 april 2016 offentliggjorde kommissionen ett meddelande där man konstaterade att det finns brister i utformningen och tillämpningen av det gemensamma europeiska asylsystemet, särskilt när det gäller bestämmelserna i Dublinförordningen, och man har därför fastställt fem prioriterade områden för att förbättra situationen.

2.2 Kommissionen föreslår att det gemensamma europeiska asylsystemet förändras så att det blir mer rättvist, effektivt och hållbart genom ändringen av förordning (EU) nr 604/2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd.

2.3 Kommissionen konstaterar även att Dublinsystemet inte utformades för att garantera en hållbar ansvarsfördelning, rättvisa och effektivitet när det gäller personer som ansöker om internationellt skydd inom EU. Det så kallade Dublinsystemet har inte fungerat på ett vare sig tillfredsställande eller enhetligt sätt, och erfarenheterna under de senaste åren visar att det vid massiva flyktingströmmar är ett fåtal medlemsstater som får hantera majoriteten av ansökningarna om internationellt skydd, vilket ibland leder till att EU:s asylregler inte följs i full utsträckning.

2.4 För att åtgärda dessa brister föreslår kommissionen att förordningen ändras i enlighet med följande syften:

- Göra systemet för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva ansökan om internationellt skydd effektivare.
- Motverka missbruk av asylsystemet och förhindra sekundära förflyttningar av asylsökande inom EU.
- Inrätta ett rättvisare fördelningssystem med hjälp av en korrigeringsmekanism som automatiskt identifierar om en medlemsstat hanterar ett oproportionerligt stort antal asylansökningar.
- Tillhandahålla tydligare information om de asylsökande personernas skyldigheter inom Europeiska unionen samt följderna av att inte uppfylla de nämnda skyldigheterna.
- Ändra Eurodacförordningen så att den anpassas till ändringarna av Dublinsystemet och säkerställer att det tillämpas korrekt.
- Utöka mandatet för Europeiska stödkontoret för asylfrågor (Easo) genom att inrätta Europeiska unionens asylbyrå.

3. Analys

3.1 Förslag till kriterier i Dublinförordningen för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig

I den befintliga förordningen (EU) nr 604/2013 är dokumentationen och platsen för inresan det allmänna kriterium som oftast används för att fastställa överföringen, vilket medför att medlemsstater som har en yttre gräns får ta ett mycket stort ansvar. Informationen i Eurodac och i informationssystemet för viseringar (VIS) godtas som bevis i de flesta medlemsstater även om det ibland krävs ytterligare bevis.

De föreslagna kriterierna för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig ska tillämpas en enda gång och artikel 9 föreskriver att den sökande lämnar in sin ansökan i den stat där inresan gjordes oberoende av om inresan var irreguljär eller skedde inom ramen för en laglig vistelse. Kriterierna i artiklarna 10–17 bibehåller en liknande indelning:

3.1.1 Underåriga: Förslaget till reform innebär att fastställda skäl kvarstår men endast för ensamkommande barn som ansöker om internationellt skydd.

3.1.2 Familjemedlemmar: I förslaget utökas definitionen av familjemedlemmar i två avseenden: till syskon och även familjebildningar som uppkommit före ankomsten till medlemsstaten men inte nödvändigtvis i ursprungslandet på det sätt som angavs i Dublin III-förordningen. Båda dessa överväganden är mycket viktiga, särskilt vid svåra situationer som inträffar när syskon inte betraktas som familjemedlemmar och som i många fall drabbar ensamkommande barn där det enda familjebandet i en medlemsstat är just syskonen.

3.1.3 Upphållstillstånd eller visering: I förslaget bibehålls medlemsstatens ansvar för att granska ansökan om internationellt skydd vid utfärdande av dessa dokument, men man inför även förtydliganden beträffande ansvarskriterierna.

3.1.4 Irreguljär inresa i en medlemsstat: I förslaget stryks de bestämmelser som gäller upphörande av ansvar tolv månader efter det att den otillåtna gränspassagen ägde rum.

3.1.5 Diskretionär bedömning: I förslaget begränsas medlemsstaternas kapacitet och det ger endast möjlighet att ansvara för en ansökan om internationellt skydd som den inte är ansvarig för om ansökan baseras på familjebildningar som inte ryms inom definitionen av familjemedlemmar.

3.1.6 När det gäller personer i beroendeställning innehåller förslaget inte några ändringar. Om en sökande på grund av graviditet, ett nyfött barn, svår sjukdom, allvarligt funktionshinder eller hög ålder är beroende av hjälp från sina barn, sina syskon eller sina föräldrar som är lagligen bosatta i en av medlemsstaterna, eller om dessa personer är beroende av hjälp från sökanden, kan medlemsstaterna sammanföra sökanden med det barnet, syskonet eller den föräldern under förutsättning att familjebanden fanns i ursprungslandet, att samma hjälp kan tillhandahållas och att detta uttrycks skriftligen.

3.2 Förfarande för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva ansökan om internationellt skydd

3.2.1 Syftet med förslaget till ändring av Dublinförordningen är att skapa ett rättvisare och mer hållbart system med ett enklare och effektivare förfarande, men förslaget till ändringar omfattar inte bara dessa syften.

I förslagets artikel 3 presenteras analysen av kriterierna för ansökan om internationellt skydd, före fastställandet av vilken medlemsstat som är ansvarig utan att beakta de underårigas behov eller om familjemedlemmar redan finns i en annan medlemsstat.

Bedömningskriterierna som kan undersökas i förväg rör begreppen säkert tredjeland, första asyländ, säkert ursprungsland samt det oklara rättsbegreppet *fara för säkerheten*.

Förslaget innehåller justeringar av tidsfristen som förkortas betydligt, samtidigt som man påskyndar förfarandet för återtagande.

3.2.2 I reformen undantas de fall av ansvarets upphörande enligt nuvarande artikel 19 (där den sökande lämnar EU:s territorium frivilligt under minst tre månader, eller utvisas). Detta innebär att samma medlemsstat ansvarar för en ansökan som en person lämnar in, även om personen har återvänt till sitt ursprungsland under längre tidsperioder och om personliga eller familjära omständigheter har ändrats under tiden, eller om medlemsstaternas villkor har ändrats avsevärt.

3.3 Rättssäkerhetsgarantier och respekt för de grundläggande rättigheterna vid fastställande av ansvarig medlemsstat

3.3.1 **Rätt till information:** Artikel 6.1 förstärker rätten till information för personer som ansöker om internationellt skydd i samband med fastställandet av ansvarig medlemsstat och vilken information som dessa personer ska delges.

3.3.2 **Rätt till ett effektivt rättsmedel:** I artikel 27 i reformen anges krav på att meddelande om beslut om överföring till den ansvariga medlemsstaten ska lämnas till den sökande skriftligen och utan dröjsmål, samtidigt som personen ska informeras om möjligheten att överklaga beslutet. I artikel 28 garanteras att besluten om överföring för de personer som ansöker om internationellt skydd ska ha suspensiv verkan och att tidsfrister ska fastställas, även om de är alltför korta (endast sju dagar för inlämnande av överklagande) för denna förnyade prövning.

3.3.3 **Rätt till fri rörlighet och kvarhållande av sökande i samband med fastställandet av ansvarig medlemsstat:** I artikel 29 i förslaget minskas tidsfristen till hälften för de förfaranden då den sökande hålls kvar. På samma sätt minskas tiden för genomförande av överföringen från sex till fyra veckor, eller i annat fall, frigivning.

3.4 Skyldigheter och sanktioner

3.4.1 I förslaget presenteras tydligt skyldigheterna för de personer som ansöker om internationellt skydd:

- Den sökande ska lämna in en ansökan om internationellt skydd i det första land som den berörda personen rest in i utan tillstånd eller i det land där sökanden har rätt att vistas lagligt.
- Den sökande ska tillhandahålla all information och alla bevis så snart som möjligt och senast under den intervju som görs för att fastställa vilken stat som är ansvarig, och samtidigt samarbeta med myndigheterna i den ansvariga medlemsstaten.
- Den sökande ska närvara och stå till förfogande för medlemsstatens myndigheter som fastställer vilken medlemsstat som är ansvarig.
- Den sökande ska respektera överföringen till den ansvariga medlemsstaten.

3.4.2 Vid bristande efterlevnad anges i artikel 5 ett antal oproportionerliga påföljder för förfarandet och mottagandet om den sökande inte uppfyller sina skyldigheter. Dessa åtgärder strider mot standarderna i de befintliga direktiven om gemensamma förfaranden (direktiv 2013/32/EU) och mottagande (direktiv 2013/33/EU) samt Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna:

- Om ansökan inte lämnas in i den medlemsstat där den sökande vistas lagligt, eller i den medlemsstat som den berörda personen först reste in i utan tillstånd ska ansökan behandlas genom ett påskyndat förfarande enligt artikel 31.8 i direktiv 2013/32/EU. I artikeln behandlas dock inte denna omständighet, vilket innebär att användningen av det påskyndade förfarandet ökar, vilket i praktiken medför en förkortad tidsfrist för att avgöra om huruvida ansökan är välgrundad, en begränsning av garantierna, vilket gör det svårare att på så kort tid identifiera utsatta personer. Detta har särskild betydelse i anslutning till kravet i artikel 24.3 i direktiv 2013/32/EU om att påskyndade förfaranden inte ska tillämpas när det gäller särskilt utsatta sökande.
- Man tar endast hänsyn till information och bevis som läggs fram innan intervjun för att fastställa ansvarig medlemsstat genomförs. Familjebanden kan dock i många fall behöva styrkas med personuppgifter, vilket kan dröja.
- Undantag från mottagningsvillkoren som anges i artiklarna 14–19 i direktiv 2013/33/EU i en annan medlemsstat: de mottagningsvillkor som undantas är de som gäller underårigas skolgång (artikel 14 i direktiv 2013/33/EU) som tydligt bryter mot rätten till underårigas undervisning (artiklarna 14 och 24 i stadgan om de grundläggande rättigheterna), rätt till hälso- och sjukvård utöver akutsjukvård (artikel 19 i direktiv 2013/33/EU) och en rimlig levnadsstandard som säkerställer deras uppehälle och skyddar deras fysiska och psykiska hälsa (artikel 17 i direktiv 2013/33/EU).

- Det är inte möjligt att överklaga ett avslag på ansökan om internationellt skydd för de personer som har fått avslag eller som har överförs till en annan medlemsstat (artikel 20.5 i förslaget). Denna bestämmelse kan strida mot artikel 46 i direktiv 2013/32 och artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna.

3.5 *Korrigerande tilldelningsmekanism*

En korrigeringsmekanism ska inrättas för att justera eventuella obalanser i antalet ansökningar som varje medlemsstat tar emot enligt föregående kriterier. För att fastställa om ovan nämnda situation föreligger beräknas ett referensvärde baserat på BNP och befolkning på grundval av antalet ansökningar och vidarebosatta personer som varje medlemsstat har kapacitet för. Om värdet överstiger 150 % aktiveras korrigeringsmekanismen automatiskt och ansökningarna om internationellt skydd flyttas då från en medlemsstat (förmånstagaren) till andra medlemsstater (för tilldelning) som har färre antal sökande.

3.6 *Förstärkning av Eurodacsystemet*

Kommissionens förslag omfattar anpassning och förbättring av Eurodacsystemet som skapades 2000 i syfte att inrätta en europeisk databas med fingeravtryck från de personer som ansöker om internationellt skydd samt olika kategorier av irreguljära invandrare. Syftet med systemet är att underlätta tillämpningen av Dublinförordningen och att fastställa vilken medlemsstat som är den första ankomstpunkten inom EU för personen som ansöker om internationellt skydd. Man räknar med att kunna utöka användningsområdet genom att lägga till och spara information om personer från tredjeländer som inte ansöker om internationellt skydd och som vistas irreguljärt inom EU.

3.7 *Nytt mandat för Europeiska unionens asylbyrå*

Kommissionen föreslår att Easos mandat ändras för att det gemensamma europeiska asylsystemet och Dublinförordningen ska fungera bättre.

Kommissionen överväger att omvandla Europeiska stödkontoret för asylfrågor genom att utvidga dess mandat för att utöka verksamheten och för att det gemensamma europeiska asylsystemet ska kunna tillämpas på ett effektivt sätt.

4. *Särskilda rekommendationer*

4.1 *Ensamkommande barn*

Bestämmelserna går emot "barnets bästa", mot bakgrund av alla de ärenden där ensamkommande barn av olika anledningar inte får sin ansökan om internationellt skydd prövad och inte heller garanteras någon bedömning av sina enskilda behov.

4.2 *Irreguljär inresa i en medlemsstat*

Förslaget om att upphäva bestämmelserna om ansvarets upphörande tolv månader efter det datum då den otillåtna inresan skedde verkar avvika från en av reformens viktigaste prioriteringar, nämligen att säkra en hållbar ansvarsfördelning och ett rättvisare system. Att ansvaret upphör innebär inte per automatik att de medlemsstater som har yttre gränser får ett rättvisare system.

4.3 *Diskretionär bedömning*

4.3.1 Kommittén delar inte åsikten att den diskretionära bedömningen ska begränsas när det gäller familjeband som inte ryms inom definitionen av familjemedlemmar, eftersom man måste beakta de problem som kan uppstå i medlemsstaterna och som inte bara är kvantitativa, på grund av antalet ansökningar om internationellt skydd, utan också kvalitativa, såsom frågor som rör den effektiva tillämpningen av direktiv 2013/32/EU om gemensamma förfaranden för att bevilja eller återkalla internationellt skydd, när det gäller tillgången till asylförfarandet för de som söker internationellt skydd, information och rådgivning, förfarandegarantier och särskilda förfaranden för personer i behov av detta. Även det omarbetade direktivet 2013/33/EU om mottagningsvillkor innehåller gemensamma regler för att de som ansöker om internationellt skydd ska få jämförbara levnadsvillkor i alla medlemsstater och att de grundläggande rättigheterna ska respekteras fullt ut.

4.3.2 Det kan inträffa situationer då någon medlemsstat inte kan garantera att de nämnda direktivens bestämmelser uppfylls, och därför är det nödvändigt att bibehålla bestämmelsen i Dublin III-förordningen om att varje medlemsstat kan besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som har lämnats in, även om det inte åligger den medlemsstaten.

4.3.3 Samtidigt bör det beaktas att många personer som söker internationellt skydd har svåra sjukdomar och/eller omfattande funktionsnedsättningar samtidigt som de inte har några familjeband i någon medlemsstat. Dock kan de på grund av sina särskilda omständigheter och på grund av medicinska skäl inte överföras till den ansvariga medlemsstaten, vilket skapar en beroendeställning i medlemsstaterna där ansökan om internationellt skydd lämnades in. Det är nödvändigt att beakta dessa omständigheter i den föreslagna omformuleringen av den diskretionära bedömningen.

4.3.4 Det är viktigt att bibehålla möjligheten till övertagande av ansvaret av humanitära eller kulturella skäl för att säkerställa skyddet för de personer som ansöker om internationellt skydd och som är särskilt utsatta enligt bestämmelserna i direktiv 2013/32/EU och särskild behandling med hänsyn till bedömningen av deras speciella situation.

4.4 Förfarande för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd

4.4.1 En bedömning av rätten till prövning, där man inte undersöker om den sökande har familjemedlemmar i andra medlemsstater eller tar hänsyn till underåriga personers behov, kan om det leder till att en ansökan om internationellt skydd inte beviljas, strida mot rätten till familjeliv enligt artikel 7 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och artikel 8 i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

4.4.2 Att automatiskt använda begreppen säkert tredjeland, första asylland, säkert ursprungsland och det rättsliga begreppet fara för säkerheten kan innebära diskriminerande situationer på grund av nationalitet eller flyktväg. Dessutom anges det i artikel 3.3 att ett påskyndat förfarande ska tillämpas i fall som berör begreppen säkert ursprungsland och fara för säkerheten. Detta påskyndade förfarande får inte under några omständigheter ha så korta tidsfrister att man äventyrar förfarandegarantierna. Det får inte heller leda till en icke-individuell prövning av dessa ansökningar om internationellt skydd, eftersom detta är förbjudet enligt artikel 10.3 a i direktiv 2013/32/EU.

4.4.3 I artikel 33 i förslaget finns inte någon förbättring av informationsutbytet mellan medlemsstater om känsliga ärenden, sjukdomstillstånd eller annan särskild information om de sökande som ska överföras, trots att detta är en av de största bristerna i den praktiska tillämpningen av Dublin-systemet.

4.4.4 Bestämmelsen om upphörande av ansvar när den sökande frivilligt lämnar EU under mer än tre månader eller utvisas kan leda till situationer då man inte beaktar familjebanden som skapats i ursprungslandet efter att den första ansökan om internationellt skydd lämnats in i EU. Den kan också innebära att man inte kan säkerställa att mottagningsvillkoren och förfarandet för den andra ansökan i den ansvariga medlemsstaten är desamma som gällde för den första ansökan.

4.5 Förfarandegarantier

4.5.1 Bestämmelsen om informationsöverföring genom en informationsbroschyr är inte förenlig med rätten till information, eftersom dessa broschyrer i de flesta medlemsstater endast innehåller allmän information på ett språk som de asylsökande bara förstår till viss del eller inte alls. Den här informationen ska alltid erbjudas under intervjun.

4.5.2 När det gäller rätten till ett effektivt rättsmedel anser vi att detta inte ska begränsas till endast tre områden, eftersom detta skulle innebära en begränsning av möjligheten till ett effektivt rättsmedel enligt följande:

- Risk för omänsklig eller nedvärderande behandling i den ansvariga medlemsstaten på grund av brister i asylsystemet.
- Överföringsbeslut som baseras på kriterier för underåriga (artikel 10), familjekriteriet (artiklarna 11, 12 och 13) och kriteriet för personer i beroendeställning (artikel 18).
- Beslut om övertagandet av ansvaret för prövningen (ingen överföring) när familjekriterierna inte har tillämpats.

4.5.3 När det gäller rätten till fri rörlighet och möjligheten för den ansvariga medlemsstaten att ta sökande som omfattas av bedömningsförfaranden i förvar innebär begränsningen av tiden för förvar (två veckor) inte några nyheter beträffande de särskilda fall som kräver förvar. På grund av att kommissionen observerat att nationell praxis skiljer sig åt mellan medlemsstaterna rekommenderas att tydliga och precisa kriterier fastställs för förvar i undantagsfall och bedömningen av nödvändigheten och proportionaliteten när det gäller en sådan åtgärd.

4.6 Korrigerande tilldelningsmekanism

4.6.1 Att använda ett så högt referensvärde som 150 % av medlemsstatens kapacitet kan leda till att mottagnings- och förfarandevillkoren för de personer som söker internationellt skydd äventyras, eftersom de stannar kvar i medlemsstaten i fråga tills gränsen uppnås. Om det finns en mottagningskapacitet som överensstämmer med kriterierna är det logiskt att mekanismen aktiveras när kapaciteten överskrids, och att man inte väntar tills referensvärdet överstiger 150 %. För att göra denna mekanism effektivare bör tilldelning tillämpas på alla som har rätt att söka asyl, oavsett ursprungsland.

4.6.2 Mekanismen tillämpas innan man fastställer vilken medlemsstat som är ansvarig och genomförs sedan av den medlemsstat som har tilldelats sökanden. Detta innebär att en person som ansöker om internationellt skydd efter att ha omplacerats från förmånsmedlemsstaten till medlemsstaten för tilldelning kan överföras till en tredje medlemsstat där familjen finns, vilket medför att systemet inte är tillräckligt effektivt och fördröjer förfarandet för att fastställa personens rätt till internationellt skydd.

4.6.3 Utöver att systemet är automatiskt tar det inte hänsyn till särskilda omständigheter hos de personer som ansöker om internationellt skydd eller de särskilda behov och utsatta situationer som talar emot en överföring till en annan tilldelningsmedlemsstat.

4.6.4 Korrigeringsmekanismen berör inte de personer som ansökte om internationellt skydd innan reformen trädde i kraft, eller sökande som fick avslag på sin ansökan före tillämpningen av kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat enligt artikel 3. Detsamma gäller sökande som anlände till medlemsstaten innan den uppnådde 150 % av sin kapacitet. Sammantaget kan detta förvränga mekanismens syfte och ge en mycket begränsad effekt på fördelningen av ansvar för mottagningen och för behandlingen av ansökningar.

4.6.5 Medlemsstaternas möjligheter att välja att inte delta i denna korrigeringsmekanism genom att betala ett visst belopp för varje person som ansöker om internationellt skydd men som inte har tilldelats medlemsstaten, kan leda till diskriminerande situationer, som i sin tur innebär att medlemsstaterna kan välja vilka av de personer som ansöker om internationellt skydd i medlemsstaten som man accepterar på grundval av religion, etnicitet eller nationalitet och vilka man inte tar emot.

4.7 Eurodacsystemet

Alla överväganden som rör anpassningen av förordningen bör åtföljas av en motivering i fråga om nödvändigheten och proportionaliteten av de fastställda åtgärderna, med hänsyn till uppgifternas känslighet, särskilt när det gäller de personer som ansöker om internationellt skydd och sekretessen vid förfarandet.

4.8 Mandat för Europeiska unionens asylbyrå

EESK instämmer med de förslag som har lagts fram, eftersom Easo sedan stödkontoret inrättades inte har kunnat uppfylla de ställda förväntningarna. Vi anser att det är nödvändigt att förstärka och utveckla den roll som tillkommer det existerande forumet för samråd med organisationerna, som i praktiken har mycket begränsade handlingsmöjligheter. Byrån bör i fortsättningen ha tillgång till informationen från dessa organisationer, samt det arbete som de utför i medlemsstaterna för att övervaka att det gemensamma europeiska asylsystemet tillämpas och genomförs på ett korrekt sätt.

Bryssel den 19 oktober 2016.

Georges DASSIS
Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs
ordförande